Το πετρέλαιο δεν είναι ιστορία του παρελθόντος. Είναι το πρωτόκολλο της δυτικής, πατριαρχικής, ευγονικής αποικιοκρατίας.

Το Δόγμα Μονρόε διατυπώθηκε το 1823 από τον πρόεδρο των ΗΠΑ Τζέιμς Μονρόε και είχε τότε πολύ συγκεκριμένο νόημα, διαφορετικό από τις μεταγενέστερες χρήσεις του. Διατύπωνε τρεις βασικές αρχές: πρώτον, ότι δεν θα γινόταν ανεκτή καμία νέα ευρωπαϊκή αποικιοκρατία στην αμερικανική ήπειρο – θέση που στόχευε την Ισπανία και την Πορτογαλία, αλλά και τη Βρετανία, τη Γαλλία και τη Ρωσία. Δεύτερον, ότι κάθε ευρωπαϊκή παρέμβαση θα θεωρούνταν εχθρική πράξη. Και τρίτον, ως αντάλλαγμα, οι ΗΠΑ δήλωναν ότι δεν θα παρενέβαιναν στους ευρωπαϊκούς πολέμους ούτε στις εσωτερικές υποθέσεις των ευρωπαϊκών κρατών. Το 1904, το Δόγμα Μονρόε αλλοιώθηκε ριζικά με το Roosevelt Corollary, όταν οι ΗΠΑ διακήρυξαν το δικαίωμά τους να επεμβαίνουν προληπτικά στα κράτη της Λατινικής Αμερικής για να τα «σταθεροποιούν» και να αποτρέπουν ευρωπαϊκές παρεμβάσεις, αναλαμβάνοντας τον ρόλο μιας «διεθνούς αστυνομικής δύναμης» απέναντι σε φαινόμενα «χρόνιας κακοδιοίκησης» ή προβλημάτων χρέους. Έτσι δικαιολογήθηκαν αλλεπάλληλες αμερικανικές επεμβάσεις στην περιοχή, οι οποίες όμως δημιούργησαν βαθύ και διαρκές αντιαμερικανικό αίσθημα. Κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου, το δόγμα μετατράπηκε σε εργαλείο αντικομμουνιστικής πολιτικής, χρησιμοποιούμενο για την αιτιολόγηση πραξικοπημάτων, επεμβάσεων και κυρώσεων. Ήδη όμως από τις αρχές του 20ού αιώνα αναδύεται ένα άλλο πρόσωπο της αποικιοκρατίας: εκείνο στο οποίο το πετρέλαιο παύει να είναι απλώς εμπόρευμα και γίνεται η βάση της στρατιωτικής ισχύος, της οικονομικής ανάπτυξης και της παγκόσμιας πολιτικής. Ένας ρόλος που δεν καθόρισε μόνο τον 20ό αιώνα, αλλά συνέβαλε στη διαμόρφωση ενός κόσμου - και μιας επιστήμης - που αναπαράγουν την ευγονική έως σήμερα, στον πυρήνα των δημοκρατιών μας και της ίδιας της επιστημονικής γνώσης. Αυτό που συχνά αποσιωπάται είναι ότι, παράλληλα με το Roosevelt Corollary και ιδίως μετά το 1913, ενώ ο Θίοντορ Ρούζβελτ υποστήριζε ένα ισχυρό κράτος, τη ρύθμιση της αγοράς και τον περιορισμό της ανεξέλεγκτης εταιρικής ισχύος, οι Ροκφέλερ, οι οποίοι εξακολουθούσαν να ελέγχουν το μεγαλύτερο μέρος της πετρελαϊκής παραγωγής στις ΗΠΑ ακόμη και μετά τη διάσπαση της Standard Oil σε 34 εταιρείες, επένδυσαν στην ευγονική μέσω της φιλανθρωπίας αντί της άμεσης βίας, εγκαινιάζοντας ένα μοντέλο ευγονικής χωρίς άμεση βία. Το Ινστιτούτο Ροκφέλερ και τα διεθνή του δίκτυα χρηματοδοτούν την ιατρική, την ψυχιατρική, την ψυχανάλυση και τη σεξολογία, συγκροτώντας μια βιοκοινωνική επιστήμη που παθολογικοποιεί τη φτώχεια, την ανυπακοή και τη μη κανονική επιθυμία και στηρίζεται στην τεχνολογία του

αυτοελέγχου. Το πετρέλαιο παύει έτσι να είναι απλώς εμπόρευμα και μετατρέπεται σε βιοπολιτική ύλη: φαρμακοβιομηχανία, ορμόνες, εργαστήριο, δεδομένα και μηχανισμός ρύθμισης των σωμάτων, αλλά και φορέας ενός ευγονικού οράματος διαμόρφωσης μιας τεχνητής ζωής, μνήμης, υπάκουης potentia και «ανθεκτικότητας».

Μετά το 1913, η αποικιοκρατία δεν εγκαταλείπεται αλλά μετασχηματίζεται ριζικά: από στρατιωτική και κρατική γίνεται βιοπολιτική, επιστημονική και φιλανθρωπική, με υλικό της υπόστρωμα το πετρέλαιο. Είναι η περίοδος κατά την οποία ο Άρθουρ Τζέιμς Μπαλφούρ, Βρετανός πολιτικός που υπηρέτησε ως πρωθυπουργός του Ηνωμένου Βασιλείου από το 1902 έως το 1905, έχοντας προηγουμένως διατελέσει σε καίριες θέσεις στο Υπουργείο Εξωτερικών και στο Υπουργείο Παιδείας, εξέφρασε επισήμως τη στήριξη της βρετανικής κυβέρνησης για την ίδρυση ενός «εθνικού σπιτιού» για τον εβραϊκό λαό στην Παλαιστίνη, με τη γνωστή Διακήρυξη Μπαλφούρ του 1917. Ο Μπαλφούρ κατείχε σειρά σημαντικών κυβερνητικών θέσεων καθ' όλη τη διάρκεια της πολιτικής του καριέρας. Στις 13 Ιουνίου 1910, στο απόγειο της βρετανικής αυτοκρατορικής ισχύος, σηκώθηκε στη Βουλή των Κοινοτήτων για να απαντήσει στις επικρίσεις σχετικά με την παρουσία της Βρετανίας στην Αίγυπτο. Εκεί διατύπωσε μια κρίσιμη μετατόπιση της αποικιακής λογικής: πρότεινε ότι η αποικιοκρατία δεν χρειάζεται πλέον να στηρίζεται πρωτίστως στη βία, αλλά σε δύο αδιαίρετα θεμέλια της αυτοκρατορικής εξουσίας - τη γνώση και την εξουσία. Ο πιο τρομερός σύμμαχος του οικονομικού και πολιτικού ελέγχου, υποστήριξε, υπήρξε διαχρονικά η «γνώση των άλλων λαών». Μια γνώση που δεν λειτουργούσε απλώς περιγραφικά, αλλά ως τεχνολογία κυριαρχίας: ως ο τρόπος με τον οποίο οι αποικιοκρατούμενοι πείθονταν να γνωρίσουν - και τελικά να αναγνωρίσουν - τον εαυτό τους ως υποτελείς της Δύσης. Με αυτό το πλαίσιο, το Clark Memorandum (1930**),** που εγκρίθηκε από τον **Herbert Hoover, απέρριπτε ρητά το Roosevelt Corollary** (δηλαδή το «δικαίωμα προληπτικής επέμβασης») και άνοιξε τον δρόμο για την πολιτική του **Good Neighbor Policy**, που βασιζόταν τυπικά στη **μη στρατιωτική παρέμβαση** στη Λατινική Αμερική.

Η αποικιοκρατική εξουσία πλέον δεν ασκείται πρωτίστως μέσω της άμεσης βίας, αλλά και μέσω της ιατρικής και της επιστήμης, οι οποίες επιβάλλονται ως οι μοναδικά έγκυρες μορφές γνώσης και φροντίδας, αποκλείοντας και καταργώντας κάθε άλλη εναλλακτική θεραπευτική πρακτική εκτός των φαρμάκων που στηρίζονται στις πετροχημικές ενώσεις. Στο πλαίσιο αυτό, κλείνουν οι ιατρικές σχολές των μαύρων και απονομιμοποιούνται οι κοινοτικές μορφές φροντίδας, ενώ συγκροτείται μια φαρμακοκεντρική ιατρική που βασίζεται σχεδόν αποκλειστικά σε πετροχημικές ενώσεις. Το πετρέλαιο, μια καύσιμη ύλη που μετατρέπεται σε βιοπολιτικό εργαλείο: σε φάρμακο, σε ορμόνη, σε θεραπεία και, τελικά, σε μηχανισμό ρύθμισης των σωμάτων και των πληθυσμών. Κυρίως, σε μηχανισμό πειθάρχησης αυτής της ανυπάκουης *potentia*, της συλλογικής δυνατότητας να υπάρχουμε αλλιώς. Έτσι, γίνεται η μήτρα της αποικιακότητας.

Στο πλαίσιο αυτού του προγράμματος και κατόπιν αιτήματος της ελληνικής κυβέρνησης, η Κοινωνία των Εθνών διοργάνωσε διεθνείς επισκέψεις Ελλήνων εμπειρογνωμόνων, όπως ο παιδίατρος Κωνσταντίνος Χαριτάκης (τμηματάρχης και διοικητής του Υπουργείου Κοινωνικής Υγιεινής επί 20

χρόνια, την περίοδο 1922–1942) και ο παιδαγωγός Εμμανουήλ Λαμπαδάριος (προϊστάμενος της Υπηρεσίας Σχολικής Υγιεινής του Υπουργείου Παιδείας έως το 1936). Οι εν λόγω εμπειρογνώμονες επισκέφτηκαν διάφορα ιατρικά ιδρύματα, νοσοκομεία και σχολεία σε Γαλλία, Βρετανία και Βέλγιο από το 1924 έως το 1927, με στόχο την εκμάθηση μιας κοινής επιστημονικής κοινωνικής ηθικής, με χρηματοδότηση από το Ίδρυμα Ροκφέλερ. Έτσι, υπό την αιγίδα της Κοινωνίας των Εθνών, συνέβαλαν στην εφαρμογή προγραμμάτων κοινωνικής υγιεινής και παιδείας. Αυτός ο πατριαρχικός και αποικιακός λόγος οδήγησε στη δημιουργία του Γραφείου Κοινωνικής Υγιεινής, το οποίο ανέλαβε ο Χαριτάκης υπό την ομπρέλα του Υπουργείου Υγιεινής, Πρόνοιας και Αντιλήψεως, που διοικούσε ο Απόστολος Δοξιάδης το 1924. Ο Χαριτάκης δήλωνε υπέρμαχος της ευγονικής που δεν «στηρίζεται σήμερον εις τους νόμους και την βίαν, αλλ' εις την ανθρωπιστικήν συνείδησιν ενός εκάστου», μέσω της καλλιέργειας της κοινωνικής υγιεινής ως κομμάτι της συνείδησης. Αυτό σήμαινε ότι η Κοινωνική Υγιεινή, όπως διαμορφώνεται για τα κράτη μέλη της Κοινωνίας των Εθνών, δεν επιδιώκει την παραγωγή του υπερανθρώπου, αλλά «την εξυγίανση του ανθρώπου με την αποτροπή του υπανθρώπου· του σπιθαμιαίου κιτρινιάρη, του νάνου, του κρετίνου, του ηλιθίου, του μωρού ή του ανεπαρκούς ατόμου με την χαρακτηριστική του αδράνεια, την αβουλία, την παθολογική δουλοπρέπεια ή και ενίοτε την μοχθηρία και την διαστροφή, πάντα σύμφωνα με τον Χαριτάκη», όσον αφορά και την ελληνική περίπτωση. Έτσι, το ανθρώπινο φυτό που καλείται να ξεριζώσει ό,τι μη ανθρώπινο, μέσα από τις ενέργειες του ίδιου του υποκειμένου, συγκροτεί για τον Χαριτάκη τη «βιοκοινωνική δημοσιολογία», η οποία διακηρύσσει καθημερινώς ότι, υπό τις συγκεκριμένες οικονομικές συνθήκες, πλήττεται η ευγενική φυλετική βάση των λαών μέσω της προπαρασκευής γενεών σωματικά και ψυχικά αναπήρων και ελαφρόμυαλων, αποστραγγίζοντας βαθμηδόν και οδηγώντας σε πλήρη στείρωση την πηγαία εθνικοοικονομική και πολιτικοοικονομική μονάδα: τον υγιή άνθρωπο, ως δυναμική πλουτοπαραγωγική οντότητα. Μάλιστα, αυτό επιτελείται μέσω νοσημάτων τα οποία, όπως ο ίδιος καταλήγει, «ορθώς ωνομάσθησαν λαοφθόρα», αφού και η νόσος, επομένως και η φθορά, προέρχεται από τον λαό.

Όσα εκτυλίσσονται σήμερα στη Βενεζουέλα γύρω από το πετρέλαιο δεν συνιστούν απλώς βίαιη εκμετάλλευση πρωτογενούς πλούτου ή κρατική αποσταθεροποίηση. Αποτελούν τη συνέχιση μιας αποικιακής τεχνολογίας εξουσίας: της πετρελαϊκής δημοκρατίας, όπου η ύλη (το πετρέλαιο), η φύση και η ίδια η ζωή (οι πληθυσμοί) μετατρέπονται ταυτόχρονα σε αντικείμενα εξόρυξης, παράλληλα με την άνοδο της γυναικοκτονίας — τόσο των σωμάτων όσο και της μνήμης. Πρόκειται για την απόπειρα θανάτωσης κάθε συλλογικής μνήμης της κοινότητας, αλλά και του ίδιου του potentia: της δυνατότητας να υπάρχουμε αλλιώς. Όπως είχε επισημάνει ήδη από τη δεκαετία του 1960 ο Φιντέλ Κάστρο, το Δόγμα Μονρόε δεν αποτέλεσε ποτέ εγγύηση αντι-αποικιοκρατίας, αλλά «πιστοποιητικό αυτοκρατορικής ιδιοκτησίας της ηπείρου».

Τα κράτη μεταπολεμικά· έρχονται να διασφαλίσουν ακριβώς αυτό το δόγμα. Αυτό ακριβώς επισημαίνει και η Leanne Betasamosake Simpson (Nishnaabeg), ιθαγενής συγγραφέας, θεωρητικός και ακτιβίστρια από τον λαό Nishnaabeg (Anishinaabe) του Καναδά, όταν αναφέρει ότι «η πρόθεση της δομής του αποικιοκρατισμού είναι η υφαρπαγή» (dispossession). Ο αποικιοκρατισμός δεν

αποτελεί απλώς ιστορικό γεγονός, αλλά μια διαρκή δομή υφαρπαγής: την αφαίρεση της σχέσης των λαών με τη γη, το σώμα, τη μνήμη και τη γνώση. Πρόκειται για μια γενοκτονία του ανυπάκουου potentia, που δεν αφορά μόνο την εξόντωση της φύσης, σωμάτων, κοινοτήτων και εδαφών, αλλά και την καταστροφή της ίδιας της αλήθειας, της γνώσης, της επιστήμης, της νοημοσύνης και της μνήμης, και, τελικά, του ίδιου του δικαιώματος να ονειρεύεται κανείς μια ζωή χωρίς ρατσισμό, σεξισμό, μισαναπηρισμό. Σήμερα, απαλλαγμένο από τη ρητορική της δημοκρατικής υποκρισίας, το δόγμα λειτουργεί κυρίως μέσω οικονομικών, γνωστικών, τεχνολογικών και πολιτισμικών μηχανισμών πετρο-ευγονικού ελέγχου. Δεν πρόκειται για την εγκατάλειψη της βίας, αλλά για τη μετατόπισή της σε μορφές πειθάρχησης που παράγουν κανονικότητα, συναίνεση και προβλέψιμη υποκειμενικότητα, δηλαδή για τη σύγχρονη βιοπολιτική εκδοχή της αποικιακής τεχνολογίας. Η προβληματική αυτή επανεμφανίζεται μεταπολεμικά και φτάνει έως τις μέρες μας, μέσα από θεωρίες περί πληθυσμιακής αντικατάστασης, ατομικής ευθύνης και εκτροφής ανθεκτικών τεχνητών μορφών ζωής, νοημοσύνης και μνήμης, μέσω μιας συνεχούς γενοκτονίας στις οθόνες μας, όπως της Παλαιστίνης. Έτσι διαμορφώνεται ένας *affective* ολοκληρωτισμός, δηλαδή ένας μηχανισμός προ-γλωσσικής συναισθηματικής ρύθμισης, όπου η κοινωνία καλείται να καταστείλει τη θλίψη και τη συμπόνια και να αποδεχθεί τη γενοκτονία του «άλλου» ως αναπόφευκτη. Όχι επειδή η εξουσία φοβάται την αντίσταση, αλλά επειδή φοβάται τη δυνατότητα (*potentia*) μιας ζωής που μπορεί να φανταστεί τον εαυτό της εκτός της πετρελαϊκής εξουσίας, με όρους κοινότητας, φροντίδας, συναισθήματος και αναγνώρισης του ανθρώπινου πόνου για το ξερίζωμα του άλλου, αλλά και επανεπινόησης της αγάπης πέρα από το πετρο-πατριαρχικό-αποικιοκρατικό πλαίσιο μιας διαρκούς θηλυκοκτονίας. Γι’ αυτό και στις μέρες μας το Ινστιτούτο Ροκφέλερ επενδύει εκ νέου στη διαμόρφωση ενός ενιαίου και οικουμενικού όρου της «ανθεκτικότητας», όπως ακριβώς το 1913 εργάστηκε για τη διαμόρφωση μιας οικουμενικής ερμηνείας της ανδρωπότητας (mankind), στο όνομα της λευκής δουλείας: δηλαδή της προφύλαξης της ηγεμονικής λευκότητας και του πετρελαίου, μέσω κρατικοεπιχειρηματικών συνόρων που λειτουργούν ως δήμιοι της φυλετικής, έμφυλης και μισαναπηρικής καθαρότητας.

Η απώλεια μετατρέπεται έτσι σε μετανθρώπινη κανονικότητα, εγγεγραμμένη σε μια τεχνητή κοινωνική νοημοσύνη. Το πετρέλαιο είναι η ύλη που ρυθμίζει το potentia των λαών και, σε αυτό το σημείο, ο Πωλ Πρεθιάδο, μέσα από το χάπι αντισύλληψης και την τεστοστερόνη, μας υπενθυμίζει ότι η φαρμακο-πορνογραφική οικονομία μορφοποιεί το σώμα, παράγει επιθυμίες, εμπορευματοποιεί την απόλαυση και δημιουργεί το φαντασιακό μιας οικουμενικής υποκειμενικότητας. Εκεί που η υποκειμενικότητα μετατρέπεται σε προϊόν βιοτεχνολογικών και πολιτισμικών διαδικασιών, ενάντια σε αυτόν τον «Τρίτο» κόσμο, ο οποίος, μεταπολεμικά και κάτω από το όραμα του Έλληνα αρχιτέκτονα Κωνσταντίνου Δοξιάδη, καλείται να μετασχηματιστεί σε μια τεράστια οικουμενόπολη: ένα τεχνικό φαντασιακό παγκόσμιας οργάνωσης και διαχείρισης του πληθυσμού, υποστηριζόμενο από το Ίδρυμα Ροκφέλερ. Στο πλαίσιο αυτό αναδύεται μια εξουσία πετρο-ευγονικής που ρυθμίζει το potentia των μαζών και μετασχηματίζει τις κοινωνίες σε κοινωνίες ελέγχου.

Η αποικιοκρατία συγκροτείται έτσι ως ενεργειακό σύστημα, όπου η δυτική θετικιστική επιστήμη και το πετρέλαιο λειτουργούν ως τεχνολογίες επιβολής μιας τεχνητής ζωής, εξαρτημένης από

πετροχημικές μορφές φαρμακολογικής «ανθεκτικότητας» και και από τη διαμόρφωση ενός οικουμενικού φαντασιακού ανθρωπότητας με μετρήσιμα και προβλέψιμα χαρακτηριστικά. Ο Πρεθιάδο περιγράφει πώς οι κατηγορίες άνδρας/γυναίκα και ετεροφυλόφιλος/ομοφυλόφιλος αποτελούν τεχνητά προϊόντα ενός κρατικο-επιχειρηματικού συστήματος που επιδιώκει να παράγει προβλέψιμη εργασία, επιθυμίες και καταναλωτικές ταυτότητες, ενώ την ίδια περίοδο άλλες μελέτες μάς υπενθυμίζουν πως το πετρελαϊκό καρτέλ συνδέεται με τη θανάτωση εκατοντάδων γυναικών στη Λατινική Αμερική, καθώς και ιθαγενών πληθυσμών που αγωνίζονται για τη φύση. Δεν είναι τυχαίο ότι, από το 2015, όπως μας θυμίζει η Δέσποινα Λαλάκη στην εισαγωγή του *Φιλελευθερισμός και Ανελευθερία: Μια μεταποικιακή προσέγγιση*, η Ελλάδα συγκρίνεται με το Πουέρτο Ρίκο: δύο «πειραματόζωα» νεοφιλελεύθερης πειθάρχησης. Η σύγκριση αυτή δεν είναι ρητορική. Αποκαλύπτει το απάνθρωπο πρόσωπο ενός ολοκληρωτικού ιμπεριαλισμού που επιμένει να κυβερνά μέσω της ζωής και του θανάτου.

Το 2015, εν μέσω πολλαπλών κοινωνικοοικονομικών κρίσεων, συμπεριλαμβανομένων των κρίσεων σε Ελλάδα και Πουέρτο Ρίκο, ο Γερμανός υπουργός Οικονομικών Wolfgang Schäuble φέρεται να σχολίασε στον Αμερικανό ομόλογό του Jack Lew ότι θα αντάλλασσε ευχαρίστως την Ελλάδα με το Πουέρτο Ρίκο.

Εν ολίγοις, το 2023 δεν είναι μόνο το λιμάνι του Πειραιά και ο Αντώνης Καρυώτης· είναι και η Πύλος, όπου περισσότεροι από 600 άνθρωποι πνίγηκαν σε μία από τις πιο φονικές ναυαγικές τραγωδίες της Μεσογείου. Είναι και τα Τέμπη, όπου 57 ψυχές χάθηκαν σε μια σύγκρουση τρένων που αποκάλυψε το βάθος του κρατικο-επιχειρηματικού εγκλήματος. Είναι και ο Έβρος, όπου πρόσφυγες κάηκαν ζωντανοί μέσα σε αποθήκες και δάση, εγκλωβισμένοι στη φωτιά και στη σιωπή, σε ένα ακόμη κρατικο-επιχειρηματικό έγκλημα. Είναι, τέλος, και τα χιλιάδες αγριοπρόβατα που θανατώθηκαν για το κέρδος. Πρόκειται για μια ιστορία της οποίας η γένεση ξεκινά από την ίδια την ιστορία του πετρελαίου στις αρχές του 20ού αιώνα: από μια τεχνολογία συνεχούς πολέμου εντός των συνόρων, αλλά και από τα προγράμματα «ανθεκτικών πόλεων» που χρηματοδότησε το Ίδρυμα Ροκφέλερ, ανάμεσά τους και η Αθήνα και η Θεσσαλονίκη και φτάνει έως τη γενοκτονία της Παλαιστίνης και τον βίαιο χειρισμό της Βενεζουέλας.

Από τα εργαστήρια και τα διυλιστήριά του, το πετρέλαιο δεν εξορύχθηκε μόνο από τη γη αλλά και από την ίδια τη ζωή. Μέσα από τα παράγωγά του, φαρμακευτικά, πλαστικά, χημικά, διαμορφώθηκε ένας κόσμος όπου η ύπαρξη μετατρέπεται σε αντικείμενο τεχνολογικής διαχείρισης από μια ολοκληρωτική εξουσία. Μια τεχνολογία πολέμου που έρχεται να διασφαλίσει την εξουσία του Αποικιοκράτη Οιδίποδα, επαναφέροντας την ανάγκη να αναζητήσουμε εκ νέου όρους και έννοιες. Σε αυτό το σημείο καθίσταται ιδιαίτερα πολύτιμη η συμβολή της Alison Kafer, η οποία στο *Feminist, Queer, Crip*, υποστηρίζει ότι η αναπηρία δεν μπορεί να κατανοηθεί ως ατομική βλάβη, αλλά ως

πολιτική και σχεσιακή διαδικασία που διαμορφώνει και διαμορφώνεται από τους τρόπους με τους οποίους ο βιοϊατρικός λόγος οργανώνει την κανονικότητα, την ακεραιότητα και την ιδανική σωματικότητα. Η κριτική της απέναντι στην ιατρικοποίηση της αναπηρίας, η οποία την παρουσιάζει ως φυσική κατηγορία, αποκομμένη από τις σχέσεις εξουσίας που τη συγκροτούν, αποκαλύπτει πώς η «φυσικότητα» λειτουργεί ως μηχανισμός αποπολιτικοποίησης, εμποδίζοντας τη δυνατότητα να φανταστούμε διαφορετικές μορφές ζωής και συλλογικής οργάνωσης εκτός μιας πετρο-γνώσης. Η προσέγγιση αυτή συνομιλεί με την αδυναμία μας σήμερα να τολμήσουμε ακόμη και να φανταστούμε έναν κόσμο χωρίς την εξουσία του πετρελαίου και την ταξινόμηση της ζωής σε «άξια» και σε «ανάξια».

Η διακυβέρνηση Τραμπ σηματοδότησε την πιο ωμή επαναφορά του Δόγματος Μονρόε στον 21ο αιώνα, με τη «βίαιη λύση» που επιβάλλεται στη Βενεζουέλα. «Λύση» που δεν αποτελεί εξαίρεση, αλλά μια ακόμη εκδοχή αυτού του ολοκληρωτισμού: μιας τεχνολογίας εξουσίας που δομήθηκε στις αρχές του 20ού αιώνα και συνεχίζει να ρυθμίζει τη ζωή, τα σώματα και τις κοινότητες μέσω της πετρελαϊκής κυριαρχίας. Πρόκειται για μια ευγονική χωρίς εργαστήρια γονιδίων: μια ευγονική της φροντίδας, της επιστήμης και της κανονικότητας, αλλά και της βίαιης προσάρτησης. Με οικονομικό πόλεμο, κυρώσεις που λειτούργησαν ως όπλα μαζικής κοινωνικής αποσταθεροποίησης, την πλαισίωση της Βενεζουέλας ως «ναρκο-τρομοκρατικής απειλής», οι ΗΠΑ επανέφεραν ανοιχτά τη Λατινική Αμερική ως ζώνη αποκλειστικής κυριαρχίας. Δεν επρόκειτο για απόκλιση, αλλά για συνέπεια: μια πετρο-αποικιακή στρατηγική που δεν χρειάζεται πλέον δημοκρατική ρητορική, μόνο διαχείριση πληθυσμών, ζωής και θανάτου.

Ωστόσο, αν στις μέρες μας βλέπουμε όλο και πιο ωμά το πρόσωπο της βίας, αυτό συμβαίνει γιατί, μέσα στα ερείπια της Παλαιστίνης, στις πρακτικές φροντίδας υπό συνθήκες έμφυλης και αποικιοκρατικής βίας, αλλά και στα δίκτυα αλληλεγγύης που αναδύονται από τις στάχτες καμένων δασών —στα τρανς-, ίντερσεξ, φεμινιστικά, ιθαγενικά και αναπηρικά αιτήματα— γεννιούνται μορφές μιας ανυπάκουης, μη αποικιοκρατικής και μη πατριαρχικής *potentia*. Μορφές που δεν περιορίζονται στο «όχι» απέναντι στην εξόντωση, αλλά επιμένουν στο «ναι» της ζωής, της μνήμης, της γνώσης και της συλλογικότητας, στο δικαίωμα του αυτοπροσδιορισμού και της αυτοδιάθεσης, αλλά και σεβασμού της φύσης. Αυτές οι μορφές συγκροτούν εξεγερσιακές συναρθρώσεις (*insurgent assemblages*): σύνθετες και ανοιχτές πρακτικές που αναδύονται μέσα από σχέσεις αντίστασης, φροντίδας και επανεπινόησης εντός των ίδιων των κοινοτήτων, ενάντια στην ολιγαρχία του πετρελαίου και τη συνεχιζόμενη γενοκτονία που αυτό παράγει στον πλανήτη μέσω της πετρο-ευγονικής, με την άρνηση να μετατραπεί η ζωή, από την εξουσία, σε «ανάξια». Αν κάτι φοβάται η εξουσία και αυτό έρχεται να διασφαλίσει το «νέο» δόγμα Μονρόε, είναι η εξόρυξη του *potentia* των λαών: η συλλογική δυνατότητα ζωής που αντιστέκεται στην εξόρυξη, μέσω της υφαρπαγής της φύσης και της κοινότητας, και επιμένει να επανεπινοεί το ανθρώπινο.